

Kig op

For 13 år siden havde jeg en drøm, da jeg gik på bibelskole. Jeg tror, det er tid til at dele den med jer nu.

Jeg drømmer, jeg er i et stort rum og alligevel ikke så stort. Jeg er lukket inde, så jeg oplever det som et fængsel. I den ene side i rummet er der en port eller ladedør. Jeg vil ud, så jeg prøver at få porten til at gå op, igen og igen. Går en runde igen i rummet og prøver så igen. Jeg bliver mere og mere desperat og vred, for jeg vil ud, og presser med hele min kropsvægt mod døren gentagende gange. Den giver lidt efter og jeg kan mærke et modtryk, som om der er nogen på den anden side, der holder igen.

Så sætter jeg mig ned på sengen og kigger op. Samtidig bliver jeg mindet om, hvad Merete har sagt til mig, at jeg skal se på Gud, have fokus på Ham, og da jeg ser op, er der en stor, stor lotus lignende blomst - der hænger ned fra loftet - som jeg i drømmen oplever symbolisere Gud.

Idet jeg gør det, er det, som at væggene i rummet bliver lagt ned og jeg befinder mig på en mark.

På marken er jeg i gang med at undervise en lille flok mennesker i autoriteten, kraften og magten i Jesu Kristi navn.

Jeg underviser ved at demonstrere, hvad Jesu Kristi navn kan.

Fx mennesker, der sidder i kørestole bliver raske i navnet Jesus Kristus. Jeg demonstrerer rigtig mange ting, hvad troen på Jesus navn kan, mens vi går gennem en masse landskaber. Jeg gør alt dette med en stor tro, forventning og overbevisning om, hvad navnet Jesu Kristi navn kan.

Vi kommer hen til en skolelignende bygning og pludselig ser jeg en bombe, der er blevet kastet og den er lige ved at ramme bygningen. Spontant demonstreres igen autoriteten, kraften og magten i Jesu navn, og vi ser at bomben bliver forhindret i sprænge på skolen. Det er, som om bomben bliver omdirigeret.

I drømmen gør det dybt indtryk på mig, at navnet Jesus Kristus virker øjeblikkeligt og med sådan en kraft.

Så går vi videre. Og jeg ser op. I luften ser jeg et krigsfly i gang med at smide bomber. Bomberne har lige forladt flyvemaskinen og er nogle få meter under flyvemaskinen. Igen demonstreres autoriteten, kraften og magten i navnet Jesus Kristus. I det samme, som bønnen blev bedt, bliver bomberne fast-frosset i luften. De kommer simpelthen ikke videre.

Og fra jorden ser vi dette vidunder og det gør et ubeskriveligt indtryk på mig, at Jesus Kristus magt og opstandelseskraft er stærkere end tyngdekraften.

Så skifter sceneriet og jeg befinder mig i en sal, nær bibelhøjskolen. Der bliver undervist og pludselig ser jeg en slange i mellem stolene. Fokusset bliver med det samme rettet mod slangen, og i takt med den bevæger sig rundt, så flytter jeg mig fra stol til stol, så jeg er langt væk fra den.

Så skifter sceneriet igen og nu er jeg hjemme i mit barndomshjem. Jeg står i gangen og kigger ud i bryggerset. Der er der en sort slange. Jeg vil have den lukket inde i bryggerset, så jeg lukker hurtigt døren, men slangen er hurtig også - og idet jeg lukker døren i, er dens hoved lige nået ind i gangen, så den brækker halsen og dør.

I tanke på alle de andre ting, som troen på navnet Jesus Kristus har gjort i bøn, går jeg i gang med at bede, for at slangen må blive levende igen.

Der sker ingenting. Jeg prøver nogle gange, men den forbliver død.

Drømmen er slut.

I dag taler Gud til mig om to ting i drømmen: Hans nåde og Hans almægtighed.

Selvom jeg fik drømmen for 13 år siden, må jeg desværre erkende, at jeg stadig befinder mig i eget fængsel og ved egen kraft prøver at komme fri.

Jeg har ikke helt givet op endnu, dels pga. angst, dels pga. jeg stadig har håb i mig selv og stadig tror, der bor noget godt i mig selv - til trods for Guds Ord siger det modsatte.

Er der andre, der kender til det?

Og jeg tror, at vi som menighed befinder os et sted i processen mellem selv at prøve at komme fri ved at mase på porten i egen kraft eller også har vi sat os på sengen, som i drømmen, og har mere eller mindre opgivet håbet i os selv og er begyndt at kigge op. Dette udsagn er på baggrund af Guds friske profetiske Ord til menigheden.

2. påskedag hørte jeg Joel Osteens påskeprædiken: "Håbet lever" på dansk.

Måske har nogle af jer hørt den. Jeg oplever alligevel, at der er noget i prædiken, som godt kan tåles at høres igen – og som gik lige i mit hjerte. Nemlig opfordringen til at kigge op.

I 4. Mosebog kapitel 21, 4-9 står:

"Så brød de op fra bjerget Hor i retning mod Sivhavet for at gå uden om Edom. Undervejs mistede folket tålmodigheden og talte mod Gud og mod Moses: "Hvorfor har I ført os op fra Egypten for at dø i ørkenen? Her er jo hverken brød eller vand, og vi er lede ved den elendige føde." Men Herren sendte slanger som bed folket, og mange israelitter døde. Da kom folket til Moses og sagde: "Vi har syndet, for vi har talt mod Herren og dig. Bed til Herren om, at han skal fjerne slangerne fra os!" Moses bad for folket, og Herren sagde til Moses: "Lav en slange og sæt den på en stang! Enhver, der er blevet bidt, og som ser på den, skal beholde livet." Så lavede Moses en kobberslange og satte den på en stang; hvis nogen så blev bidt af en slange og rettede sit blik mod kobberslangen, beholdt han livet."

Gud tog israelitternes problem, slangerne, og vendte det rundt til at blive deres løsning.

Slangerne stoppede ikke med at bide dem, de var ikke fri fra problemer, men fra nu af kunne enhver - der var blevet bidt, der kiggede op på bronzeslangen - beholde livet.

I Johannes evangeliet kapitel 3, 14 siger Jesus til Nikodemus:

”Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i Ham.” Bronzeslangen på stangen kastede en skygge hen på eller pegede hen på Jesus død på korset. Men Jesus repræsenterede det gode, slangen repræsenterede det onde. Hvordan kan det være?

2. Korintherbrev 5, 21 siger:

”Ham (Jesus Kristus), der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i Ham.”

Jesus blev det, Han ikke var, så vi kunne blive dem, vi var skabt til at være.

På korset tog Han vores synd, skam, skyld og sygdomme.

Og nu, ligesom dengang: hvis vi kigger op og ser i tro på Sønnen, vil vi leve.

Spørgsmålet er: Hvem eller hvad kigger du og jeg på?

Kigger du og jeg - på os selv? Jeg kigger lige en gang mere på mig selv. Jo, jeg sætter stadig min lid til egen forstand og indsigt til at løse det problem, jeg står i, og har glemt alt om Gud. Det fikser jeg lige og i øvrigt tror jeg, at jeg kan sætte mig fri af mig selv, hvor svært kan det være... for så igen at løbe panden mod en mur. Resultat endnu mere knuthed og udmattelse.

Eller...

Kigger du og jeg - på omstændighederne? Omstændighederne er de samme som for tre år siden, de samme sidste år, de samme ved juletid, de samme ved påske og de samme i dag, hvor bliver løfterne af? Resultat: mismod og vantrø.

Jeg tror, Jesus længes efter, ja trygler os om, **nu at kigge vedblivende op på Ham og se hvem Han er.**

Men hvordan kigge op?

Jeg oplever, at det er med troens øjne, vi skal kigge op og se med vores hjertes øjne oplyst, at Gud er den, Han siger, Han er – gennem at blive i Hans Ord, takke og prise Ham.

Troen bliver i Hebræerbrevet kapitel 11 defineret som fast tillid, der håbes på, overbevisning om det der ikke kan ses.

Så Jesus ønsker, vi kigger op på Ham med en fast tillid til, at Han er den, Han siger, Han er - og det med en indre overbevisning.

Han er en nådig Gud. Alt har Han fuldbragt på korset. Vi er sat virkelig fri, vi har fået Jesus Kristi liv, hvor alt er os givet. Gaven er vores fra Ham. Og det skyldes ikke os selv. Det skyldes ikke vores

gerninger, så ingen har noget at være stolt af.

Jesus Kristus er vores gennembrud. Det er Ham, der får væggene i vores liv til at lægge sig ned, som i drømmen, og Hans liv kan udfolde sig helt igennem os, så Han bliver herliggjort. Thi i vores magtesløshed kan Guds kraft udfolde sig helt. Hans nåde er os nok.

Han er en almægtig Gud, der har skabt himlen og jorden og som har besejret satan. Og intet er for stort eller for småt for Ham. Han har sejret over hver en kamp, vi står i i forbindelse med vores overgivelse. Han har sejret over angsten for at give slip. Han har sejret over vores manglende evne til at give slip. Han har sejret over løgnene, vi stadig tror på - at der stadig bor noget godt i os - og derfor sætter vores håb til os selv. Han har sejret over vores manglende accept af Hans plan for vores liv, Han har sejret over vores manglende forsoning med Hans nåde over vores liv.

Og Hans sejr er en evig sejr. Dette fortæller Guds ord og dette vises i slutningen af drømmen, hvor slangen - som et symbol på satan - ikke kan vækkes til live igen.

Gud er en almægtig Gud, en uforlignelig magtfuld Gud. Hans kærlighed er den største kraft i universet. Og gennem Guds ord og drømmen viser Han sin kærlighed og almægtighed på forunderlig vis.

Er jeg den eneste, der længes usigeligt efter, at vi ser Ham som den, Han er, så Han kan blive herliggjort i vores midte, såvel som i vores fædreland?

Jeg tror Gud længes efter at følges med os i Hans triumftog i Kristus i vækkelsen og genopretningen af vores nation.

Jesus Kristus er vores levende håb - og det er et stort håb.

Amen.

Undervisning v/Iben

